

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๙๙/๒๕๖๘

เรื่องพิจารณาที่ ต. ๘๗/๒๕๖๘

วันที่ ๒๔ เดือน กันยายน พุทธศักราช ๒๕๖๘

ระหว่าง { นายสมยศ ฤทธิไพโร ผู้ร้อง
ศาลจังหวัดขอนแก่น ที่ ๑
ศาลฎีกา ที่ ๒ ผู้ถูกร้อง

เรื่อง นายสมยศ ฤทธิไพโร (ผู้ร้อง) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบสรุปได้ว่า นายสมยศ ฤทธิไพโร (ผู้ร้อง) เป็นผู้ต้องขังในเรือนจำกลางคลองไผ่ ตามคำพิพากษาคดีหมายเลขดำที่ ๒๗๘๐/๒๕๕๔ คดีหมายเลขแดงที่ ๒๘๓๓/๒๕๕๕ กล่าวอ้างว่า ตนถูกละเมิดสิทธิและเสรีภาพจากการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลจังหวัดขอนแก่น (ผู้ถูกร้องที่ ๑) และศาลฎีกา (ผู้ถูกร้องที่ ๒) ผู้ถูกร้องที่ ๑ พิจารณาว่า ผู้ร้องมีความผิดฐานสนับสนุนการฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน และสนับสนุนการพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะ โดยไม่ได้รับใบอนุญาต ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๘๙ (๔) และมาตรา ๓๗๑ และพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. ๒๔๙๐ มาตรา ๘ ทวิวรรคหนึ่ง มาตรา ๗๒ ทวิวรรคสาม ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๖ ลงโทษจำคุกตลอดชีวิต ผู้ร้องอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค ๔ พิจารณากลับให้ยกฟ้อง พนักงานอัยการจังหวัดขอนแก่นฎีกา ผู้ถูกร้องที่ ๒ พิจารณากลับ ให้บังคับคดีตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น (คำพิพากษาศาลฎีกา

ที่ ๗๐๒๐/๒๕๕๘) ต่อมาผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้ผู้ถูกร้องที่ ๑ ส่งคำโต้แย้งของผู้ร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญ เพื่อพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ผู้ถูกร้องที่ ๑ พิจารณาคำโต้แย้งแล้วเห็นว่าเป็นการโต้แย้งว่าการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลชั้นต้นและศาลฎีกาไม่ชอบด้วยกฎหมาย ประกอบกับคดีถึงที่สุดแล้วตามคำพิพากษาศาลฎีกา ไม่ต้องด้วยหลักเกณฑ์ที่จะส่งคำโต้แย้งให้ศาลรัฐธรรมนูญ พิจารณาวินิจฉัย มีคำสั่งยกคำร้อง ผู้ร้องเห็นว่า การพิจารณาพิพากษาคดีของผู้ถูกร้องทั้งสองไม่ชอบด้วยกฎหมายเนื่องจากผู้ร้องไม่ได้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหาและให้การปฏิเสธทุกข้อกล่าวหา ข้อเท็จจริงที่ปรากฏในทางพิจารณาแตกต่างกับข้อเท็จจริงที่กล่าวในฟ้องอย่างชัดเจน เป็นการพิพากษาเกินคำฟ้องทำให้ผู้ร้องหลงต่อสู้อคดีไม่เป็นไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๙๒ ส่วนความผิดฐานผู้สนับสนุนการกระทำความผิดต้องระวางโทษสองในสามส่วนของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดที่สนับสนุน แต่ผู้ถูกร้องทั้งสองพิพากษาลงโทษในอัตราโทษสูงสุด ไม่เป็นไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๖ ทำให้ผู้ร้องได้รับโทษอย่างร้ายแรง เป็นการเลือกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม การลงโทษไม่ได้สัดส่วน ไม่เป็นไปตามหลักนิติธรรม และไม่ชอบด้วยกฎหมาย อีกทั้งการกระทำของผู้ถูกร้องที่ ๑ ที่ไม่ส่งคำโต้แย้งของผู้ร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญ ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ทำให้ผู้ร้องไม่ได้รับความเป็นธรรมในการดำเนินคดีตามกระบวนการยุติธรรม เป็นการละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพของผู้ร้องตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๙ มาตรา ๔๑ และมาตรา ๕๓

ผู้ร้องยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินและผู้ตรวจการแผ่นดินแจ้งผลการพิจารณาให้ยุติเรื่อง เนื่องจากเป็นการใช้อำนาจของผู้พิพากษาหรือตุลาการในการพิจารณาพิพากษาอรรถคดีตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๘๘ วรรคสอง และเป็นเรื่องที่อยู่ในระหว่างการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลอื่นหรือศาลอื่น มีคำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุดแล้ว ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๗ (๔)

ผู้ร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ดังนี้

๑. การกระทำของผู้ถูกร้องทั้งสองในการพิจารณาพิพากษาคดีของผู้ร้องไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๙๒ และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๖ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๙ มาตรา ๔๑ มาตรา ๕๓ และมาตรา ๒๑๒ และให้เพิกถอนการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายดังกล่าว

๒. การกระทำของผู้ร้องที่ ๑ ที่ไม่ส่งคำโต้แย้งของผู้ร้องให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๙ มาตรา ๔๑ มาตรา ๕๓ และมาตรา ๒๑๒

๓. การกระทำของเจ้าพนักงานในกระบวนการยุติธรรมที่ไม่ได้ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา พ.ศ. ๒๔๗๗ มาตรา ๓ วรรคสอง ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๙ มาตรา ๔๑ มาตรา ๕๓ และมาตรา ๒๑๒

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัย หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญคุ้มครองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าการกระทำนั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ” พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพโดยตรงและได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมิอาจหลีกเลี่ยงได้อันเนื่องจากการถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้น ย่อมมีสิทธิยื่นคำร้องขอให้ศาลพิจารณาวินิจฉัยคดีตามมาตรา ๗ (๑๑) ได้ โดยจะต้องยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินเสียก่อน ภายในเก้าสิบวัน นับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงการถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพดังกล่าว เว้นแต่การละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้น ยังคงมีอยู่ก็ให้ยื่นคำร้องได้ทราบที่การละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้นยังคงมีอยู่ และให้นำความในมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่งและวรรคสอง มาใช้บังคับด้วยโดยอนุโลม โดยต้องยื่นคำร้องต่อศาลภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ ได้รับแจ้งความเห็นของผู้ตรวจการแผ่นดิน หรือวันที่พ้นกำหนดเวลาที่ผู้ตรวจการแผ่นดินไม่ยื่นคำร้องต่อศาลตามมาตรา ๔๘ วรรคสอง” วรรคสาม บัญญัติว่า “ในกรณีที่ศาลเห็นว่าคำร้องตามวรรคหนึ่งไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัย ศาลจะไม่รับคำร้องดังกล่าวไว้พิจารณาก็ได้ และถ้าศาลเห็นว่า เป็นกรณีต้องห้ามตามมาตรา ๔๗ ให้ศาลสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณา” และมาตรา ๔๗ บัญญัติว่า “การใช้สิทธิยื่นคำร้องตามมาตรา ๔๖ ต้องเป็นการกระทำที่เป็นการละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพอันเกิดจากการกระทำของหน่วยงานของรัฐ เจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือหน่วยงานซึ่งใช้อำนาจรัฐ และต้องไม่ใช่เป็นกรณี

- ๔ -

อย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้ ... (๔) เรื่องที่อยู่ในระหว่างการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลอื่นหรือเรื่องศาลอื่นมีคำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุดแล้ว ...”

พิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบ ผู้ร้องกล่าวอ้างว่า ผู้ถูกร้องทั้งสองพิจารณาพิพากษาคดีของผู้ร้องไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๙๒ และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๖ และผู้ถูกร้องที่ ๑ ไม่ส่งคำโต้แย้งของผู้ร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญ ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ทำให้ผู้ร้องไม่ได้รับความเป็นธรรมในการดำเนินคดี เป็นการละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพของผู้ร้อง ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๙ มาตรา ๔๑ มาตรา ๕๓ และมาตรา ๒๑๒ ซึ่งการยื่นคำร้องตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖ และมาตรา ๔๗ แม้ผู้ร้องยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินและผู้ตรวจการแผ่นดินแจ้งผลการพิจารณาให้ยุติเรื่อง อันทำให้ผู้ร้องมีสิทธิยื่นคำร้องโดยตรงต่อศาลรัฐธรรมนูญก็ตาม เมื่อข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบปรากฏว่า เป็นเรื่องศาลอื่นมีคำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุดแล้วตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๗ (๔) ซึ่งมาตรา ๔๖ วรรคสาม บัญญัติให้ศาลรัฐธรรมนูญสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณา ดังนั้น ผู้ร้องไม่อาจยื่นคำร้องดังกล่าวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย เมื่อมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยแล้ว คำขออื่นย่อมเป็นอันตกไป

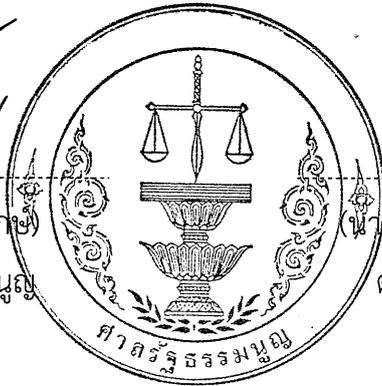
- ๕ -

(คำสั่งที่ ๙๙/๒๕๖๘)

(นายอุดม สิทธิวิรัชธรรม)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายวิรุพห์ แสงเทียน)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายนภดล เทพพิทักษ์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายบรรจงศักดิ์ วงศ์ปราชญ์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดม รัฐอมฤต)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายสุเมธ รอยกุลเจริญ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ